

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการ
ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๓๐

มาตรา ๔ การสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ ซึ่งจะนับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลา
ราชการได้ตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ต้องเป็นการสั่ง
ให้ไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศหรือเป็นการสั่งให้ไปทำการอย่างอื่น ซึ่งมีใช้การสั่งให้ไป
ปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือปลัดกระทรวง
ที่รัฐมนตรีเจ้าสังกัดมอบหมาย ทั้งนี้ ให้มีระยะเวลาการไปปฏิบัติงานหรือไปทำการไม่เกินสี่ปี
และการไปปฏิบัติงานหรือไปทำการดังกล่าวต้องเป็นประโยชน์แก่ทางราชการ

การสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ ตามวรรคหนึ่ง หากมีระยะเวลาเกินหนึ่งปีให้ผู้มีอำนาจ
สั่งบรรจุตามกฎหมายสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการและให้ถือเป็นการออกจากราชการเพื่อไป
ปฏิบัติงานตามมติคณะรัฐมนตรี

ให้ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ไปทำการใด ๆ ตามวรรคหนึ่ง ไม่ได้รับเงินเดือนจากทางราชการ
เว้นแต่อัตราเงินเดือนที่ได้รับจากองค์การระหว่างประเทศหรือหน่วยงานอื่นต่ำกว่าอัตราเงินเดือนของ
ทางราชการที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ในขณะนั้น ให้มีสิทธิได้รับเงินเดือนจากทางราชการสมทบ
ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วไม่เกินอัตราเงินเดือนของทางราชการที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ในขณะนั้น

มาตรา ๕ กรณีที่ครบกำหนดเวลาสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ หรือกรณีที่ผู้มีอำนาจ
พิจารณาเห็นสมควรเรียกข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ไปทำการใด ๆ กลับมาปฏิบัติงานก่อนระยะเวลาที่สั่งให้
ไปสิ้นสุดลง ข้าราชการผู้นั้นต้องกลับมาปฏิบัติงานภายในกำหนดเวลาหรือตามคำสั่งโดยให้ได้รับการบรรจุ
และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่ไม่ต่ำกว่าเดิมและรับเงินเดือนในขั้นที่ไม่ต่ำกว่าเดิมตามหลักเกณฑ์
และวิธีการที่องค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการผู้นั้นกำหนด

มาตรา ๖ กรณีที่ครบกำหนดเวลาสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ หรือกรณีที่ผู้มีอำนาจ
พิจารณาเห็นสมควรเรียกข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ไปทำการใด ๆ กลับมาปฏิบัติงานก่อนระยะเวลาที่สั่งให้
ไปสิ้นสุดลง แต่ข้าราชการผู้นั้นไม่กลับเข้ารับราชการภายในกำหนดเวลาหรือตามคำสั่ง ให้เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเป็นการสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ ที่มีระยะเวลาเกินหนึ่งปีซึ่งผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ
ตามกฎหมายได้สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการตามมาตรา ๔ วรรคสอง ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้น
ออกจากราชการตั้งแต่วันที่สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปทำการใด ๆ โดยให้ถือว่าตำแหน่งของข้าราชการผู้นั้น
เป็นตำแหน่งว่าง

(๒) กรณีเป็นการสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ ที่มีระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปี หากข้าราชการผู้นั้นไม่กลับมาปฏิบัติงานเป็นเวลาเกินสิบห้าวันนับแต่วันครบกำหนดเวลาหรือตามคำสั่ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นละทิ้งหน้าที่ราชการ จักต้องได้รับโทษทางวินัย เว้นแต่มีเหตุอันควรงดโทษตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๗ ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ไปทำการใด ๆ จะต้องมีความสมบัติดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นข้าราชการประจำตลอดมา เป็นระยะเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสองปี
- (๒) เป็นผู้ที่มิใช่อายุไม่เกินห้าสิบสองปีบริบูรณ์ นับถึงวันที่ได้รับอนุมัติให้ไปทำการใด ๆ
- (๓) มีความรู้ ความสามารถที่เหมาะสม มีความประพฤติเรียบร้อย และไม่อยู่ในระหว่างถูกดำเนินการทางวินัย

(๔) สำหรับผู้ที่เคยไปทำการใด ๆ มาก่อนแล้ว จะต้องใช้เวลาปฏิบัติราชการไม่น้อยกว่าสองปี นับแต่วันกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหลังจากที่เดินทางกลับจากการไปทำการใด ๆ ครั้งสุดท้าย

มาตรา ๘ การสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ ในหน่วยงานที่มีโครงการระหว่างประเทศ หน่วยงานนั้นต้องเป็นหน่วยงานลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นสำนักงานเลขาธิการหรือสถาบันภายในกรอบความร่วมมือด้านพหุภาคี
- (๒) เป็นองค์การเอกชนต่างประเทศตามที่กระทรวงการต่างประเทศกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

- (๓) เป็นฝ่ายธุรการขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ
- (๔) เป็นรัฐวิสาหกิจ
- (๕) เป็นองค์การมหาชน
- (๖) เป็นหน่วยบริการรูปแบบพิเศษ
- (๗) เป็นหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะของหน่วยงาน
- (๘) เป็นหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี เพื่อให้มีการบริหารที่คล่องตัว แยกจากส่วนราชการ

มาตรา ๙ ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องสั่งให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ หรือไปทำการอย่างอื่นนอกเหนือไปจากที่กำหนดในมาตรา ๔ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ หากรัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นว่าการอนุญาตให้ไปปฏิบัติงานหรือไปทำการดังกล่าว มีเหตุอันสมควรและเป็นประโยชน์แก่ทางราชการอย่างอื่น ก็อาจพิจารณาอนุญาตให้ไปปฏิบัติงานหรือไปทำการดังกล่าวได้

มาตรา ๑๐ การสั่งให้ข้าราชการไปทำการใดๆ ก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้มีผลใช้ได้ต่อไปจนกว่าระยะเวลาที่สั่งการไว้จะสิ้นสุดลง และหากมีการสั่งให้ข้าราชการดังกล่าวไปทำการใด ๆ ต่อไป ให้นับรวมระยะเวลาไปทำการดังกล่าวเป็นระยะเวลาตามมาตรา ๔ ด้วย

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกานี้ คือ โดยที่พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน และมีหลักเกณฑ์บางประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นเพื่อให้หลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการใด ๆ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการเป็นไปด้วยความเหมาะสมและคล่องตัวยิ่งขึ้น สมควรแก้ไขหลักเกณฑ์ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้